

Karel Rakovec

Vera

Kot ta presihajoča večna luč
utriplje k Tebi naša krhka vera,
požene se kot val drhteč iz duš,
doseže Te, omahne in umira.

Žarimo zaupljivo zroči v kruh
in molimo v goré rastoči holmi:
— Vérujem vate, Oče, Sin in Duh —,
in spet Tomaži padamo pod dvomi.

Oživi z dihom močnim, Bog, nam vero,
prilij v usahle skledice nam olja,
da plamen bo zaplal v najvišjo mero.

Razpali hladne nas v goreče grme,
povzdigni plahe nas v višine strme
in vérovala bosta um in volja.

Upanje

Steber, ki nosi posvečeni hram,
ne strè, ne upogne se pod silnim svodom,
a mi nestrpno stresamo si z ram
bridkosti, ki so vzele nam svobodo.

Obljubil zvestim si prihodnjo slavo,
kot dete varni v Tvojih smo rokah,
ki si Telo nam svoje dal v zastavo,
in vendar mučita nas greh in strah.

Utrdi upanje nam, vstalo Jagnje,
podpri sesipajočo se zidino,
da bo do Tvoje strašne sodbe stala.

Naj pot upehutih se k Tebi nagne,
natri nam rane s svojim težkim vinom
in upanje bo naše živa skala.